

Ved en Skrivelse af 31. December 1946 fra Generalsekretøren for de allierede Stormagters Udenrigsministres Raad fik Danmark officiel Meddelelse om, at Udenrigsministrene havde besluttet at udnævne Stedfortrædere til at træde sammen den 14. Januar i London for at behandle Spørgsmaal vedrørende Tyskland og Østrig, og om, at Regeringerne i de allierede Lande, der grænser til Tyskland, saavel som andre allierede Stater, der har deltaget med væbnede Styrker i den fælles Kamp mod Tyskland, skulde have Lejlighed til at give Udtryk for deres Syn paa Sagen. Under Henvisning hertil indeholdt Skrivelsen en Opfordring til den danske Regering til skriftligt at meddele Stedfortræderne sine Synspunkter med Hensyn til de Dele af det tyske Spørgsmaal, som er af Interesse for Danmark, idet der var Adgang til at supplere den skriftlige Redegørelse mundtligt.

I Tilslutning hertil nævnte Udenrigsministeren, at han i Januar 1947 sammen med Statsministeren havde haft en *Sammenkomst med en Delegation af dansksindede fra Sydslesvig*. De dansksindede Sydslesvigere forberedte to Henvendelser, den ene rettet til Stormagterne, den anden til Kontrollkommissionen for Tyskland i Berlin. Den første Henvendelse skulde indeholde Sydslesvigernes principielle Ønsker med Hensyn til Ordningen af det sydslesvigske Problem, den anden deres Ønsker om den foreløbige Ordning, indtil Tysklands Forhold endeligt var fastlagt.

Det, man over for Stormagterne vilde fremsætte Ønske om, var, at Sydslesvig blev udskilt af Tyskland og undergivet et særligt Styre, der sikrede fuld Frihed for Landsdelens danske, frisiske og tyske Sprog og Kulturer, og at Styreformen blev fastlagt ved Fredstraktaten. Endvidere vilde man søge de mange Flygtninge fjernet, og man ønskede Befolkningen tillagt Ret til senere ved en endelig Afstemning at udtale sig om Sydslesvigs Stilling.

Statsministeren og Udenrigsministeren lod Sydslesvigerne forstaa, at der ikke vilde kunne opnaas fornøden Tilslutning til et Skridt, som gik uden for de Grænser, der var afstukket ved det danske Memorandum af 19. Oktober 1946, og Udenrigsministeren tilraadede, at Henvendelsen til Stormagterne blev fremsendt gennem den britiske Guvernør for Landet Slesvig-Holsten, hvilket ogsaa skete.

Den tilstræbte Ordnings Gennemførelse ønsker Sydslesvigerne ifølge Henvendelsen gjort afhængig af, at der opnaas Flertal for den ved en Folkeafstemning i Sydslesvig, hvortil den hjemmehørende Befolkning skal have Valgret, medmindre Fredskonferencen maatte anse en saadan Afstemning for unødvendig.